

proti pensijnímu ústavu, nýbrž jde o nárok na náhradu škody proti zaměstnavateli pro opomenutí včasné přihlášky k pensijnímu pojištění. Není posléze třeba obírat se úvahami dovolání o tom, co by se bylo stalo, kdyby žalobce nebyl žalovanou firmou přihlášen k pensijnímu pojištění ani dne 1. července 1920, ano jest nesporné, že žalobce byl toho dne přihlášen. Ježto den podání žaloby — 30. března 1929 — spadá ještě do doby před uplynutím tříleté promlčecí lhůty, která se počala až po dnu 9. dubna 1926, posoudil odvolací soud věc správně po stránce právní, uznáv, že promlčení nenastalo.

Čís. 11137.

Výměr o zrušení vyvlastňovacího nálezu podle § 10 zákona ze dne 27. ledna 1922, čís. 45 sb. z. a n., není veřejnou listinou, na jejímž základě by bylo lze podle § 33 d) knih. zákona u knihovního soudu navrhnouti, by byl obnoven dřívější knihovní stav.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1931, R I 706/31.)

Tři ideelní čtvrtiny pozemku Jana K-a byly vyvlastněny podle zákona o stavebním ruchu ze dne 27. ledna 1922, čís. 45 sb. z. a n. Ježto vyvlastnitel neprovedl ve lhůtě stavby, byl vyvlastňovací nález zrušen podle § 10 zák. čís. 45/1922. Na základě tohoto zrušovacího nálezu navrhl Jan K., by byl pro něho obnoven vklad vlastnického práva na vyvlastněných třech čtvrtinách nemovitosti. Knihovní soud návrhu vyhověl, rekursní soud knihovní žádost zamítl. Důvody: § 10 zákona čís. 45/1922 sice praví, že vyvlastňovací výměr může býti k žádosti vyvlastněného, podanou do čtyř neděl po uplynutí lhůty, zrušen úřadem, jenž výměr vydal, nebude-li stavba provedena, tím však není řečeno, že zrušovací výměr může býti bez dalšího listinou, podle níž by mohlo býti vloženo právo vlastnické pro vyvlastněného. Aby se tak mohlo státi, musila by ona veřejná listina vyhovovati požadavkům knihovního zákona o náležitostech vkladních listin, zejména ustanovení § 33 d) knih. zák., t. j. musila by býti vykonatelná tak, jak to knihovní návrh žádá. Pouhé zrušení vyvlastňovacího nálezu však nevysslovuje, že může býti zase vlastnické právo vyvlastněnému připsáno. § 33 d) knih. zák. požaduje však, by veřejná listina měla ráz soudně vykonatelného výroku. Toho při pouhém zrušení vyvlastňovacího nálezu není. Zřetelně tato nezpůsobilost zrušovacích výměrů, býti vkladní listinou, vynikne z této úvahy. § 33 d) knih. zák. vyžaduje, jak řečeno, ráz soudně vykonatelného výroku. Zrušovací výměry, jichž se navrhovatel dovolává, však podle § 1 ex. ř. nelze považovati za exekuční tituly, neboť jednak soudní vykonatelnost není zákonem stanovena, čl. VI. zák. čís. 130/30 tu užití nelze, jednak není vůbec žádné plnění nikomu v nich uloženo. Navrhovatel nemohl by tudíž zrušovacích výměrů, jichž se dovolává, použítí jako exekučního titulu, a nemůže jich proto použítí ani pro knihovní žádost.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

V souzeném případě byly na základě zákona o stavebním ruchu ze dne 27. ledna 1922, čís. 45 sb. z. a n. ve prospěch Bohumila U-a vyvlastněny tři ideelní čtvrtiny pozemku, patřící Janu K-ovi a převod vlastnictví na vyvlastnítele byl knihovně proveden. Napotom byl však podle § 10 citovaného zákona vyvlastňovací nález zrušen, a Jan K. podal na základě zrušovacího nálezu knihovní návrh, — o nějž nyní jde, — by bylo vlastnické právo k oněm třem čtvrtinám zase pro něho vloženo. Navrhovatel se patrně řídí názorem, že může na základě právoplatného rozhodnutí, jímž byl zrušen vyvlastňovací nález, prostě požádati knihovní soud o vklad vlastnického práva pro sebe. Nejvyšší soud nesdílí názor, že zrušovací nález jest veřejnou listinou, na jejímž základě lze podle § 33 d) knih. zákona prostě u knihovního soudu navrhnouti, by byl obnoven dřívější knihovní stav. Podle § 33 d) knih. zák. lze vykonati vklady podle listin, majících povahu výroku veřejného úřadu, jenž může býti soudem vykonán. Kdy může takový výrok býti vykonán soudem, není v cit. § stanoveno, a proto jest odkázati na § 7 ex. ř., podle něhož smí býti exekuce jen tehdy povolena, lze-li z exekučního titulu seznati mimo osobu oprávněného a povinného i předmět, způsob, objem a čas dlužného plnění neb opomenutí. Listiny v souzeném případě předložené nemají tyto náležitosti, ježto není z nich patrné, co, jak a kdy jest plniti. Mimo to jest uvážiti, na jakém podkladu dochází ke vkladu vlastnického práva pro vyvlastnítele a jakého naproti tomu rozsahu jest řízení v případě § 10 zákona o stav. ruchu. Vyvlastňovací nález obsahuje mimo jiné rozhodnutí o tom, který pozemek se vyvlastňuje a jaká náhrada přísluší odpůrci. Nevykáže-li vlastník, že osoby, pro něž plynou práva z knihovních zápisů, souhlasí, by mu náhrada byla přímo vyplacena, jest ji podle § 7 odstavec první cit. zák. složiti u knihovního soudu a rozvrhnouti ji v nesporném řízení podle zásad exekučního řádu. Teprve, až vyvlastňovací nález nabude moci práva a náhrada bude zaplacená nebo náhrada nebo prozatímní jistota (§ 5) bude u knihovního soudu složena, odevzdá úřad vyvlastněný pozemek v držení vyvlastňovateli (§ 7 druhý odstavec cit. zák.). Do pozemkových knih lze pak vlastnické právo pro vydražitele vložiti, až jest vyvlastňovací nález právoplatný a náhrada za podmínek § 7 zaplacená nebo na soudě složena (srov. rozh. čís. 5402 sb. n. s.). Zrušuje vyvlastňovací nález podle § 10 cit. zák., omezí se správní úřad jen na výrok, že se vyvlastňovací nález zrušuje, a ani správní úřad ani knihovní soud není povolán, by se staral o osud náhrady, jež po případě již jest vydána na základě rozvrhového usnesení těm, pro něž plynou práva z knihovních zápisů, a by vůbec zlikvidoval poměry v mezidobí od provedení vyvlastnění nebo od uvedení v držbu do zrušení vyvlastňovacích nálezů. Vydáním zrušovacího nálezu ukončuje se tedy činnost, již správní úřad v řízení správním a po případě soud v řízení nesporném vyvíjel na podporu stavebního ruchu, aniž by byly těmito orgány vypořádány všechny poměry a vztahy založené v onom mezidobí. Zákon zmiňuje se v § 10 výslovně

jen o nárocích odpůrce vyvlastňovatele na náhradu škody, pravě, že mu zůstává vyhrazeno uplatnění náhradu škody pořadem práva. Že by však bylo obnoviti knihovní stav jen na základě zrušovacího nálezu, není v zákoně řečeno. Vyvlastniteli musí býti poskytnuta možnost, by proti kterýmukoli nárokům, jež odpůrce odvozuje ze zrušení vyvlastňovacího nálezu, mohl uplatnit své hmotněprávní námitky, jež nebyly ve zrušovacím nálezu řešeny. Vše to řešiti lze jen sporem. Nelze proto zrušovacímu nálezu přiznati náležitost listiny míněné v § 33 d) knih. zákona a právem rekursní soud zamítl pouhý podle zásad knihovního zákona učiněný návrh odpůrce vyvlastňovatelova na vklad práva vlastnického pro něho.

Čís. 11138.

Notář jako soudní komisař není oprávněn k rekursu do usnesení (rekursního) soudu, jímž bylo (v důvodech) vysloveno, že odhad pozůstalosti (obchodních podílů zůstavitelových) jest prováděti jiným způsobem, než byl zachováván notářem při soupisu pozůstalosti. Lhostejno, že se notář obává snížení svých poplatků jako soudního komisaře, po případě, že bude museti sám hraditi náklady původního odhadu.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1931, R I 758/31.)

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs notáře jako soudního komisaře v pozůstalostním řízení.

Důvody:

Napadeným usnesením byly zrušeny usnesení a platební rozkazy soudu první stolice v napadeném usnesení jmenované, jež se týkají vesměs poplatků znalců přibraných k sepsání pozůstalostního inventáře a vybrání poplatků od přihlášené nezletilé dědičky a nařízeno soudu první stolice, by po doplnění řízení znovu rozhodl. V odůvodnění napadeného usnesení se blíže uvádí, v čem má doplnění záležitosti, zvláště, že je třeba odhad nemovitostí doplniti podle odhadního řádu a by byl o společenských obchodních podílech zůstavitelčiných zřízen inventář podle ustanovení § 106 druhý odstavec nesporného patentu. Podaným dovolacím rekurssem domáhá se stěžovatel, notář, jenž byl jako soudní komisař podle § 29 nesporného řízení pověřen sepsáním pozůstalostního inventáře, změny napadeného usnesení v ten rozum, že se při doplnění pozůstalostního řízení nemá postupovati podle § 106 nesporného patentu, nýbrž že základem projednání pozůstalosti má býti soupis jím pozůstalostnímu soudu předložený po eventuelním jeho doplnění podle zásad vyslovených v § 97 nesporného říz. Než stěžovatel, byv ustanoven soudním komisařem k sepsání inventáře, nenabyl soukromého nároku, by pozůstalostní inventář byl zřízen určitým jím zvoleným způsobem, jehož použití by sám mohl proti rozhodnutím soudním prosazovati